

Waarom de domeinnaam-eigenaar afhouden van de rechter?

Dirk Visser

D.J.G. Visser is advocaat te Amsterdam (Stibbe Simont Monahan Duhot), docent aan de Universiteit Leiden en medewerker van het Nederlands Juristenblad

Niemand kan tegen zijn wil worden afgehouden van de rechter die de wet hem toekent,¹ behalve als hij een .nl-domeinnaam wenst te registreren.

Dit is de consequentie van het (concept voor het) nieuwe Reglement van Registratie van de Stichting Internet Domeinregistratie Nederland (SIDN). Anders dan bij de UDRP², de internationale regeling voor alternatieve geschillen beslechting van onder andere .com-domeinnamen, wordt in de nieuwe Nederlandse regeling gekozen voor echte arbitrage en wordt een beroep op de rechter voor de domeinnaam-eigenaar daarmee uitgesloten.

'Door (expliciete dan wel stilzwijgende) aanvaarding van het Reglement voor Registratie hebben alle Domeinnaamhouders zich bij voorbaat verbonden bestaande of toekomstige geschillen die uit de registratie en/of het gebruik van een domeinnaam ([...]) jegens een derde voortvloeien en die tot een Eis leiden [...], te onderwerpen aan arbitrage als in deze Regeling omschreven.'

Dit betekent dat de registrant van een .nl-domeinnaam zich bij voorbaat verbindt zich te onderwerpen aan arbitrage, indien een derde, meestal een merk- of een domeinnaamhouder, via arbitrage een domeinnaam wenst op te vorderen of door te laten halen. De bewuste derde is (uiteraard) niet verplicht om voor arbitrage te kiezen. Hij kan ook naar de civiele rechter.

Onder de internationale UDRP staat het beide partijen vrij om na de beslissing van het 'panel' een beroep te doen op de bevoegde rechter. Doen zij dat niet (binnen 10 dagen na de beslissing), dan zal de registratieorganisatie de beslissing van het panel uitvoeren en dus in geval van een bevel tot overdracht, de bewuste domeinnaam op naam van de eiser zetten. Dit systeem blijkt in de praktijk goed te werken: er zijn inmiddels meer dan 4 000 beslissingen en iets meer dan 50 daarvan zijn vervolgens aan de rechter voorgelegd.

Waarom wil de SIDN de domeinnaam-eigenaar afhouden van de rechter? Omdat het Projectteam Domeinnaamdebat dit haar in November 2001 heeft geadviseerd te doen. In zijn Eindrapport Domeinnaamdebat³ heeft het Projectteam verschillende aspecten van het niet-bindend advies (als gehanteerd in de UDRP, maar bijvoorbeeld ook door de Vaste Commissie Plagiaat van Buma/Stemra) afgewogen tegen arbitrage. Voor de goede orde: 'niet-bindend' advies neemt niet weg dat de registratieorganisatie, in

¹ Art. 17 Grondwet.

² Uniform Domain-Name Dispute Resolution, zie: www.icann.org

³ www.sidn.nl > service > downloads > rapporten > eindrapport domeinnaamdebat

Nederland SIDN, zich wél op voorhand verbindt om het advies uit te voeren en tijdens de looptijd van de procedure niet laat overdragen. Daarmee kan het belangrijkste oogmerk van domeinnaamprocedure, te weten de overdracht of doorhaling van de bewuste domeinnaam, dus altijd worden gerealiseerd, ook zonder medewerking van de betrokken partijen.

Het Projectteam stelt terecht dat wat betreft snelheid, transparante, zorgvuldigheid, deskundigheid en kosten geen verschil bestaat tussen niet-bindend advies en arbitrage. Het Projectteam onderkent ook dat voor de belangrijkste vordering, die tot overdracht of doorhaling van de gewraakte domeinnaam, het niet-bindend advies even effectief is als arbitrage.

Voorts constateert het Projectteam eveneens terecht dat voor ten uitvoerlegging van een eventuele proceskostenveroordeling of een op te leggen verbod versterkt met dwangsom arbitrage het voordeel biedt van een executoriale titel. De vraag hierbij is echter hoe belangrijk deze aspecten zijn en of het belang ervan opweegt tegen het feit dat domeinnaam-eigenaar van een beroep op de burgerlijke rechter wordt afgehouden. Hoe belangrijk is de executoriale titel voor de proceskostenveroordeling? De bedoeling van de regeling, in welke vorm dan ook, is dat de kosten van de procedure voor de partijen laag blijven. Anders biedt het namelijk geen relevant alternatief voor het in de praktijk zeer effectieve kort geding. Moet een regeling als de onderhavige de ambitie hebben om verboden versterkt met dwangsom te gaan opleggen? Is dit niet een overschatting van de plaats die de regeling moet innemen? Het is tamelijk ongebruikelijk dat alternatieve geschillenregelingen die éézijdig worden opgelegd, verboden met dwangsommen kennen, laat staan wanneer een beroep op de rechter daarbij is uitgesloten.

De nieuwe regeling voor .nl-domeinnaam arbitrage voorziet ook in de mogelijkheid van een mondelinge behandeling en van een arbitraal hoger beroep. Hiermee zijn waarborgen voor een zorgvuldige behandeling ingebouwd, waardoor een verwijt dat de regeling in strijd zou komen met artikel 6 EVRM misschien minder snel zal slagen. Anderzijds wordt de procedure hierdoor ook ongetwijfeld tijdrovender en kostbaarder. Ter vergelijking: de UDRP kent geen mondelinge behandeling en geen beroep. Maar wel de mogelijkheid van een beroep op de civiele rechter.

Men kan zich afvragen of de SIDN niet een vergissing maakt door een tamelijke ambitieuze, door haar gesubsidieerde privé-rechtspraak op touw te zetten die dezelfde bevoegdheden moet krijgen als twee instanties civiele rechters. De domeinnaam-eigenaren hebben geen keus: zij moeten zich contractueel verplichten om mee te doen. Zitten de (merk)rechthebbenden/potentiële eisers hierop te wachten? Zij hebben wel een keus: zij kunnen kiezen voor de civiele rechter of voor de arbitrage. Als zij voor de arbitrage kiezen is het beroep op de rechter daarmee vervolgens echter uitgesloten. Dat betekent dat wanneer zij voor arbitrage kiezen, zij alles uit de kast moeten halen: als het belang groot genoeg is zullen zij zich vermoedelijk juridisch laten bijstaan. Immers: als het in de arbitrage misgaat, kan men de gewenste domeinnaam niet meer via de rechter krijgen. Maar als de kosten daarmee hoger worden, waarom zou hij dan niet gewoon voor het kort geding kiezen?

Een organisatie die een feitelijk monopolie heeft op de uitgifte van economisch zeer belangrijke onderscheidingstekens, dat door de wetgever expliciet wordt gedoogd, zo niet goedgekeurd,⁴ schrijft arbitrage verplicht voor en sluit een beroep op de rechter

---

⁴ www.sidn.nl > service > downloads > rapporten > kabinetsnota toetsing SIDN (6 juni 2001)

uit. Wanneer de wetgever ook dit goed wil keuren, doet hij er verstandig aan eerst artikel 17 Grondwet aan te passen op de in het laatste deel van de eerste zin van deze bijdrage weergegeven wijze.